

Çok Komik Bir Gündü

– ERHAN TIĞLI · 27 Şubat 2025

ÇOK KOMİK BİR GÜNDÜ...

Sabahleyin uyandım. İçimde nedenini bilemediğim bir esenlik vardı. Üşümedim, yanmadım. Cama dayanmadım, cam kırılmadı, kana boyanmadım. Dışarıda şiirsel bir hava vardı. Dün gökyüzünü boydan boya kaplayan kara bulutlar dağılmıştı. Mavilikler insanın içini açıyor, güneş gelinlik bir kız gibi gülümsüyor, parlıyordu. Türkü söyleyerek kalktım. Elimi yüzümü yıkayıp sofraya oturdum. Kahvaltı hemen önüme geldi. Zeytin, peynir, reçel, bal... her şey tamamdı. Sadece kuş sütü eksikti. Apartman komşularımız kavga, gürültü etmiyorlardı nedense. Dudak bükerek giyindim. Hazırlanıp sokağa çıktım. Her taraf tertemizdi. Etrafta bir gram bile çöp görülüyordu. Kirlilikten eser yoktu çevrede. Çiçekler açmış, ağaçlar yeşilliğe bürünmüşlerdi. Herkes gülümseyerek birbirine günaydın diyordu. Arabalar kaldırımlara park etmemişlerdi. Yol üstündeki kiraathanede kimse okey, tavla gibi oyunlar oynamıyor, sigara içmiyordu. Müşterilerin hepsi de gazete, dergi, kitap okuyorlardı.

Bu duruma o kadar şaşırdım ki, dalgınlıkla birine çarptım. Çarptığım kişi yüzüme dövecekmiş gibi bakmadı, benden önce özür diledi. "pardon" dedim. "pardon çalkalı eşeklik arttı. Önüne baksana ayı" demedi. Bu kadarı da olamazdı. Biri bana şaka yapıyordu herhalde... Hayret ve şaşkınlıkla kaldırımdan aşağı inmişim farkında olmadan. Karşıdan gelen taksiyi göremedim. Neredeyse arabanın altında kalıyordum. Sürücü, "Arabanın altında kalıp geberdiğine yanmam. Seni adamdan sayarlar, ona yanarım. Dağda mı geziyorsun be?" demedi. "Bir yerinize bir şey olmadı ya? İsterseniz sizi gideceğiniz yere kadar götürüyüm" dedi. Teşekkür ettim. Biraz yürümek, bu güzelliğin tadını çıkarmak istediğimi belirttim. Daireye biraz geç kaldım ama patron kızmadı, anlayışla karşıladı, azarlamadı. Gülerek maaşlarımıza zam yapacağını söyledi. Bu zammı daha önce yapmadığı için özür diledi. Ev sahibi de kiraya zam yapmayacaktı zaten. Büyü bozulmasın diye dua ederek gazetelere göz attım. Enflasyon sifra inmişti. Hiçbir eşyanın, malın fiyatı artmamıştı. Hele anarşi, terör, cinayet haberlerini göremeyince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayret, politikacılar atışmamışlar, söz düellosu yapmamışlardı! Her gün bir cevher yumurtlayan, medya maymunu yıldızcıklar, sanat için soyunmamışlar, birbirleriyle çekişmemişlerdi. Rüya Kaşar, gene abuk sabuk laflar etmemiş, gazetelerin baş köşesine kurulmamıştı. Kendisi her nasılsa ağzını açmadığı gibi, eski kocası, kardeşi, annesi her çorbaya maydanoz olmaya kalkmamışlardı. Futbol maçlarında hiç olay çıkmamıştı. Fanatikler kol kola girip şarkılar söylüyorlardı...

Yoo! Bu kadarı da olamazdı. Biri benimle dalga geçiyordu muhakkak. Hele televizyonda kavgasız dövüşsüz, kansız, cinayetsiz diziler başladığını duyunca iyice zıvanadan çıktım. Ben böyle anormal şeylere alışkın değildim. Yadırgamıştım bütün bunları. Bu ne renksiz, heyecansız hayattı böyle! "Yeter be!" diye bağırdım. Karım, "Sabah sabah niye bağıryorsun, hayrola, ne var, ne oldu?" diye homurdandı. Bir de baktım ki, daha yataktayım. Hava bulutluymuştu. Komşular sabah kavgalarına başlamışlardı. Kapıları çarpıyorlar, bağırp çağırıyorlardı her zamanki gibi. Gazetelerden kan sızıyordu. Pencereyi açtım. Hava kirliliği, gürültü patırtı yüzüme tokat gibi çarptı, beni kendime getirdi. Derin bir oh çektim. Çok şükür,

deminki sinir bozucu sessizlik sona ermiş, hayat normale dönmüştü!

Keyifle bir küfür savurdum. Acı bir gülüşle, kendi kendime söylenerek giyinip ayaküstü bir şeyler atırdıktan sonra sabırsızlıkla sokağa fırladım. Kirlilik, çirkinlik, kötülük, kollarını açıp bağlarına bastılar; "Sen bizsiz, biz sensiz yapamayız, hoş geldin, nerelerdeydin, özlettin kendini" dediler. Yolumu gözleyen bencillikle çıkarılığa selam vererek, alıştığım cehennemin içine daldım.

Erhan Tığlı